

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

contacts

COMPASIUNEA CREȘTINĂ

Urmează exemplul
lui Iisus

Cartea prieteniei

Să fii lumina lumii

Bumerangul

Să culegi ce
ai semănat

NOTA EDITORULUI ÎNCEARCĂ PUȚINĂ BUNĂTATE

Mentalitatea „eu primul”, care este atât de răspândită în societatea de azi, îi face pe mulți să considere că bunele maniere și bunătatea sunt pe cale de dispariție. În vremurile grele poți cădea foarte ușor în modul de supraviețuire și să te concentrezi doar pe nevoile tale personale. Dar hai să ne gândim și la o idee complet opusă: Tocmai în astfel de situații ar trebui să aducem în prim plan abilitățile de interacțiune socială. În momentele tensionate, bunătatea și amabilitatea sunt mai necesare ca niciodată.

Bunătatea curajoasă este tema acestui număr al revistei. Ce vrem să spunem prin *bunătate curajoasă*? Să arăți bunătate cuiva care nu te-a tratat prea bine. Sau să ajuți pe cineva în nevoie, sau să faci o faptă bună anonim, fără să cauți recunoașterea cuiva. Uneori, dacă ești bun, riști să pari prost. Bunătatea necesită efort și, uneori, curaj.

Mama mea era cunoscută ca fiind foarte generoasă, chiar prea îndrăznească în ospitalitatea ei. Avea aproape întotdeauna pe cineva care să stea în casa ei. Fie că era un student bursier, vreun imigrant sau vreunul care avea dificultăți economice. Dumnezeu i-a onorat întotdeauna bunele intenții și a binecuvântat-o și a

protejat-o mereu.

În timpul evenimentelor sportive recente care au avut loc în orașul nostru, eu și Sally am avut ocazia să încurajăm atleții – mulți dintre aceștia cu dizabilități – cât și voluntarii și spectatorii. Auzisem la știri că paznicii stadionului lucrau ore lungi dar erau plătiți cu întârziere. Lăsându-mi timiditatea la o parte m-am dus la paznicii de la intrarea principală și le-am mulțumit pentru munca lor de a păstra atmosfera liniștită în timpul competițiilor. Spre surprinderea mea, un paznic mai tânăr a arătat că este impresionat; m-a îmbrățișat și mi-a mulțumit din inimă. N-aveam de unde ști cât de mult avusese nevoie de încurajarea aceea!

Cred că fiecare are astfel de povești. Putem profita de ocaziile care ne ies în cale să arătăm bunătate celor din jurul nostru dacă învățăm să observăm ce se petrece în jurul nostru și facem acel prim pas curajos către cel pe care îl vedem în nevoie.

În paginile următoare vom examina diferite aspecte ale bunății, luându-L pe Iisus ca exemplu. Să încercăm cu toții puțină bunătate curajoasă și să vedem dacă nu ne putem face partea de lume un loc mai bun.

RĂSPĂLĂȚILE DĂRUIRII

ROSANE CORDOBA

Eu locuiesc într-o zonă plăcută din Rio de Janeiro, departe de centrul aglomerat și aproape de natură. Casa mea este la 1,3 km depărtare de drumul principal. Deoarece autobuzele merg doar pe drumul principal mi se întâmplă de multe ori să iau cu mine în mașină vecini care merg sau vin de la autobuz și astfel am ocazia să le vorbesc despre Iisus, să mă rog cu ei, sau să-i sfătuiesc cu problemele lor de sănătate sau cu documentele legale.

Așa a fost și cu o mamă singură care s-a mutat dintr-o mahala în zona noastră. Încearca să-și transfere copiii la școala publică locală. Am luat-o la autostop până la stația de autobuz dar apoi am aflat că trebuia să meargă până în oraș să ducă documentele la școală și nu avea bani de autobuz. I-am dat banii necesari, ne-am luat la revedere și nu m-am mai gândit la acest incident.

Dar câteva săptămâni mai târziu, pe când băiatul meu adolescent venea acasă, cardul lui de autobuz nu a funcționat și nu avea bani la el. Șoferul autobuzului a vrut să-l dea jos în mijlocul drumului, dar mama aceea singură pe care eu o ajutasem era în autobuz și i-a plătit biletul ca să ajungă acasă în siguranță. Când ne-am reîntâlnit mi-a spus ce făcuse. A însemnat foarte mult pentru ea că a putut să ajute pe cineva, chiar dacă era foarte săracă.

Un membru al familiei mele fusese ajutat foarte mult de mama mea când era tânără. După ce mama mea a murit, ea a putut să mă ajute pe mine cu ceva documente și nevoi urgente pe care le-am avut atunci ca văduvă cu copii mici. Recent, eu și fișii mei, acum adulți, am putut să o ajutăm la rândul nostru cu diferite ocazii, ceea ce ne-a bucurat și pe noi foarte mult.

Acesta este principiul „Dă mai departe”. Uneori, o simplă faptă de bunătate sau de generozitate poate străbate țări și generații. Rezultatele s-ar putea să nu fie văzute de noi, însă fiecare faptă de bunătate creează un efect de propagare, precum o pietricică aruncată într-un lac.

Bunătatea este și o exprimare a recunoștinței și a credinței. Le arăți altora că ești recunoscător pentru binecuvântările lui Dumnezeu și că vrei să-i faci și pe ei parte din aceste binecuvântări. Și îți demonstrezi credința, că ai încredere în promisiunile Sale că îți va suplini nevoile.

Chiar dacă uneori oamenii nu apreciază sau nu înțeleg efortul tău, există o carte mare în Rai unde este consemnat totul și, precum un bumerang, faptele noastre de bunătate se vor întoarce întotdeauna în direcția noastră, fie în viața asta sau în următoarea.

COMPASIUNEA CREȘTINĂ

PETER AMSTERDAM

Când citim în Evangheliile despre viața lui Iisus, ceva ce iese imediat în evidență este faptul că Iisus a arătat milă și bunătate oamenilor din diferite clase sociale și i-a învățat pe ucenici să facă la fel. Vedem asta în pildele pe care le-a spus, precum cea cu Bunul samaritean care a arătat milă străinului bătut îngrijindu-i rănila, cărându-l la han și plătindu-i cheltuielile (Luca 10:30-35).

În pilda cu fiul ripisitor, tânărul i-a cerut tatălui său moștenirea, ceea ce în contextul ace-

lor vremuri era ca și cum ar fi zis „aș vrea să fiu mort”, apoi a plecat de acasă și și-a risipit întreaga moștenire. La întoarcerea sa acasă, pilda ne spune că „tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15:11-32).

De-a lungul misiunii Sale, Iisus a văzut situații în care oamenii erau în nevoie, a fost mișcat cu compasiune și i-a ajutat (Matei 14:14). Miracolul pâinilor și peștilor este primul exemplu în acest sens, după cum ni se spune în

Evangelhia după Matei:

„Iisus a chemat pe ucenicii Săi și le-a zis: 'Mi-este milă de gloata aceasta; căci iată că de trei zile așteaptă lângă Mine și n-au ce mânca. Nu vreau să le dau drumul flămânzi, ca nu cumva să leșine de foame pe drum'.

Ucenicii i-au zis: 'De unde să luăm în pustiu-ul acesta atâtea pâini ca să saturem atâtea gloată?' 'Câte pâini aveți?' i-a întrebat Iisus. 'Șapte',

i-au răspuns ei, 'și puțini peștișori'". Atunci Iisus le-a spus oamenilor să se adune și, miraculos, a înmulțit pâinea și peștii încât au putut mânca peste patru mii de oameni și s-au săturat (Matei 15:32-38).

Cu o altă ocazie, în Evangelhia după Luca, citim că Iisus s-a interesat de o văduvă a cărui singur fiu tocmai murise și era dus să fie îngropat. „Când a văzut-o i s-a făcut milă de ea și i-a zis: 'Nu plânge'. Apoi s-a apropiat și s-a atins de raclă. ... Iisus l-a dat înapoi mamei lui”

(Luca 7:12-15).

Pe perioada cât a fost pe pământ, Iisus a fost un exemplu viu al calităților Tatălui Său, printre care și compasiunea. În Vechiul Testament citim despre compasiunea lui Dumnezeu: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El” (Psalmul 103:13).

„Căci Domnul mângâie pe poporul Său și are milă de nenorociții Lui” (Isaia 49:13).

Cuvintele compasiune și milă sunt des folosite în zilele noastre, dar ce înseamnă mai exact compasiunea? Dicționarele o definesc ca fiind „un sentiment profund de simpatie și înțelegere față de cineva care suferă în vreun fel, combinat cu dorința de a face ceva pentru a-i atenua suferința”.

Unul dintre cuvintele evreiești folosit în Vechiul Testament tradus compasiune este în legătură cu cuvântul evreiesc pentru „pântece” și exprimă compasiunea protectoare parentală față de copilul neajutorat – o emoție profundă care se traduce în fapte de slujire altruistă. Acest cuvânt este, în general, folosit ca referință pentru compasiunea lui Dumnezeu, cum ar fi în cartea Exodul, unde citim că „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie” (Exodul 34:6).

În Noul Testament un cuvânt folosit des pentru compasiune este legat de cuvântul grecesc pentru „părțile interne”, referindu-se la emoțiile omului. Termenul transmite ideea că ești mișcat până în adâncurile sufletului tău, ceea ce te face să acționezi cu bunătate și milă. Un alt cuvânt, *sumpathes*, transmite înțelesul „să suferi împreună cu” sau „să suferi alături de”.

Compassiunea este un sentiment puternic față de situația sau de starea cuiva și, de asemenea, să faci ceva ca să o schimbi. Este despre a îmbunătăți starea cuiva în nevoie. Nu este compasiune dacă nu faci ceva, fie cu un cuvânt bun sau o faptă bună, fie cu o rugăciune, să susții persoana în dificultatea ei și să-ți arăți înțelegerea și grija.

Poate însemna, de asemenea, să acționezi pentru a schimba situația. Poate însemna să protestezi pentru schimbarea unor legi nedrepte

te și să aduci dreptate socială. Poate însemna să dăruiești din timpul și din efortul tău pentru hrănirea flămânzilor, ajutorarea orfanilor, vizitarea bolnavilor și a celor care jelesc, sau să împărtășești evanghelia, să ajuți într-un fel pe cei în nevoie.

Compasiunea este aproape asemănătoare cu empatia – să te identifice și să împărtășești sentimentele altora, să te pui în locul lor ca să înțelegi din perspectiva lor prin ce trec. Pe scurt, compasiunea face parte din dragoste.

Biblia ne spune: „Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate” (Coloseni 3:12). Dar cum cultivăm acest aspect al iubirii? Un bun punct de început este să reflectăm la învățătura lui Iisus: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:39). Când învățăm să ne punem în pielea altcuiva ne va fi mai ușor să fim buni și înțelegători.

Ne este de ajutor și dacă ne gândim la munca lui Iisus. El a văzut oamenii în nevoie – orbul, flămândul, cel întristat de moartea cuiva drag, cel bolnav, cel marginalizat – și, în loc să-și întoarcă privirea în altă parte și să treacă mai departe, El a observat, s-a oprit și a acționat. Este mai ușor, în viețile noastre aglomerate, să nu-i observăm pe alții care se chinuie și sunt în nevoie și să ne preocupăm de propriile noastre probleme, nevoi și griji încât să nu îi vedem cu adevărat pe cei din jurul nostru.

Altceva ce mai poate ajuta să avem mai multă compasiune este să fim mai conștienți de iubirea Domnului pentru noi – să ne reamintim că, deși nu merităm, facem multe greșeli și suntem păcătoși, Dumnezeu a acționat în folosul nostru, chiar și cu un cost imens pentru El. Dumnezeu și-a sacrificat Fiul preaiubit ca El să ne poate salva când am avut noi nevoie. Dumnezeu ne-a arătat compasiune costisitoare și, gândindu-ne la asta și mulțumindu-i pentru asta, ne poate motiva să răspundem și noi față de alții cu iubirea și cu compasiunea Lui (1 Corinteni 5:14-15).

Iisus are compasiune pentru cei suferinzi, cei marginalizați, pentru cei săraci și în nevoie, și și-a învățat ucenicii să facă la fel. El a spus că de fiecare dată când hrănim flămânzii, sau

când arătăm ospitalitate străinilor, sau vizităm bolnavii sau pe cei din închisoare, o facem pentru El (Matei 25:37-40).

Poate ne gândim că eforturile noastre de a-i ajuta pe alții sunt nimicuri în comparație cu ceea ce a făcut El, fiindcă Iisus a fost Dumnezeu și a putut face miracole mărețe. Înșă și compasiunea arătată altora poate fi simțită ca un miracol. O mică faptă de bunătate poate avea un impact major în viața cuiva și îi poate da curajul să meargă mai departe.

Cheia ca să fim mai milostivi cu ceilalți este să-L primim pe Iisus în inimile noastre și să fim umpluți cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Dacă ajungem să cunoaștem iubirea Lui prin comuniune apropiată cu El, reflectând la harul și bunătatea Lui pentru noi din fiecare zi, acestea ne ajută să trăim conștienți de iubirea Lui personală pentru noi. Când simțim mila, generozitatea și iubirea Lui necondiționate pentru noi suntem mai în măsură să reflectăm această compasiune și bunătate și să lăsăm iubirea Lui să curgă prin noi spre alții.

Iisus i-a slujit pe alții cu compasiune, iar noi, ca ucenici ai Săi, suntem chemați să facem la fel.

SĂ ÎI IUBEȘTI PE CEI ÎN NEVOIE

ANDREW HEART

În Luca 14:16-24 Iisus spune pilda omului care a dat o petrecere și a chemat multă lume și și-a trimis servitorii pe străzi să-i invite și pe „săraci, ciungi, orbi și șchiopi”.

În munca noastră de misionari, eu și soția mea, Anna, căutam astfel de persoane cărora să le arătăm dragostea lui Iisus. Dar nu ne-am gândit niciodată că Dumnezeu ne va chema să *trăim* printre cei în nevoie. Dar chiar așa a făcut El recent. După ce am locuit o mare parte din timp într-un apartament destul de mare, într-un cartier frumos, Domnul ne-a călăuzit să ne mutăm într-un complex cu chirii mici care fuseseră pentru vârstnici dar pe care primăria le folosește acum ca adăpost pentru „săraci, ciungi, orbi și șchiopi”.

Când ne-am dus să vedem micuțul apartament care era de închiriat am văzut mulți locatari folosind cârje. Deoarece Anna are și ea dificultăți la mers i-a fost ușor să comunice cu cei care urmau să ne fie vecini. Arătându-le compasiune pentru dificultățile lor ne-a deschis ușa să le putem arăta iubirea și adevărul lui Iisus.

Noua noastră situație este o mină de aur de ocazii de a împărtăși Evanghelia, iar ca să mergem la mărturisit nu trebuie decât să ieșim pe ușă! Deoarece acești oameni duc, în mare parte, vieți solitare, sunt singuri și recunoscători când cineva vorbește cu ei. Mulți își petrec zilele stând în fața ușii. Aceste condiții au făcut să ne fie foarte ușor să îi abordăm, să vorbim cu ei și să le spunem că Iisus îi iubește foarte mult.

Acum înțelegem mai clar de ce și-a trimis omul din pilda lui Iisus servitorii să-i invite la petrecerea lui pe cei marginalizați. Oamenii care sunt în situații mai confortabile, mai de succes, se gândesc că nu au nevoie de Iisus. Însă cei marginalizați știu că au nevoie de El și sunt mai dispuși să îl primească!

De-a lungul anilor în care l-am slujit pe Iisus am ajuns și noi, precum explică Pavel în 1 Corinteni 9:22, să fim dispuși să ne facem totul pentru toți, ca să putem mântui pe unii. Și suntem bucuroși că Domnul ne-a condus în acest loc special, plin de oportunități.

CARTEA PRIETENIEI

SALLY GARCÍA

La un târg de anticariate am cumpărat *Cartea prieteniei*. Autorul, H.L. Gee, sub pseudonimul Francis Gay, a publicat câte una în fiecare an, începând din 1939. Este o carte despre micile fapte de bunătate, cum ar fi despre o doamnă care a ținut un jurnal cu aventurile ei ca să aibă ce povesti vârstnicilor când îi vizita, despre un bărbat care s-a oprit să asculte un copil povestind ce a făcut la școală, despre un vânzător bun, sau despre un funcționar altruist.

Viktor Frankl, un supraviețuitor al Holocaustului și autorul lucrării *Man's Search for Meaning* (*Omul, în căutarea unui sens în viață*), considera că nicio faptă bună nu este pierdută, ci este păstrată în „grânarele trecutului”, acolo unde se adună recolta vieților noastre.

Eu cred că bunătatea nu numai că nu se pierde ci și că unele semințe din acel „grânar”, când sunt plantate, aduc recolte și în viețile altora. Spre exemplu: să zicem că îți faci timp să ajuți un copil, apoi acel copil devine un adult generos și grijuliu. Poate că nu îți amintește de tine sau de fapta bună pe care i-ai făcut-o, însă atenția pe care i-ai dat-o când era copil l-a impresionat într-atât încât acum, ca adult, este mai bun și mai atent la nevoile celorlalți. Bu-

nătatea ta nu s-a pierdut. A fost plantată, a crescut și s-a multiplicat.

Înapoi la *Cartea Prieteniei*. Am găsit o recenzie online, scrisă de o tânără care găsisse o ediție mai veche a cărții într-o cutie cu cărți uzate. A scris că a impresionat-o foarte mult, că și-a făcut marcaje pe carte și că-i place să le citească și prietenilor ei pasaje din carte. Imaginează-ți, relatările faptelor de bunătate ale oamenilor care, cel mai probabil, nu mai sunt cu noi pe pământ, au avut o influență așa de mare asupra acestei tinere și a prietenilor ei în alt secol!

Când Iisus a vorbit despre semnele revenirii Lui din zilele din urmă, El a spus că „dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:12). Se pare că trăim într-o perioadă de individualism și indiferență. Însă Biblia spune și că, referitor la Iisus, „lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o” (Ioan 1:5). Iar Iisus ne cheamă să fim și noi „lumina lumii” (Matei 5:14). El ne cheamă pe fiecare dintre noi să strălucim cu lumina Lui în întunericul din viețile altora. Și chiar și cele mai mici fapte de bunătate pot avea un impact mai mare decât vom ști noi vreodată.

Minunățiile bunătății

SUBIECTE DE MEDITAȚIE

Cu fiecare faptă plantezi o sămânță pentru recolta pe care, poate, nu o vei vedea.

– *Ella Wheeler Wilcox*

Nu judeca fiecare zi după recolta pe care o aduni, ci după semințele pe care le plantezi.

– *William Arthur Ward*

Împarte iubire oriunde mergi. Să nu lași pe nimeni care vine la tine să nu plece mai bucuros decât a venit.

– *Maica Tereza*

Fă puținul tău de bine oriunde ești; acele firimituri de bine, adunate laolaltă, copleșesc lumea.

– *Desmond Tutu*

Uneori este suficient o simplă faptă de bunătate și de grijă să schimbe viața unei persoane.

– *Jackie Chan*

Iubirea și bunătatea nu sunt risipite niciodată. Ele își lasă întotdeauna amprenta.

– *Barbara De Angelis*

Fii bun, căci fiecare om pe care-l întâlnești duce o luptă grea.

– *Ian MacLaren*

Cum schimbăm noi lumea? Cu fiecare faptă, neplănuită, de bunătate.

– *Morgan Freeman*

Un zâmbet cald este limbajul universal al bunătății.

– *William Arthur Ward*

Să fii bun înseamnă să răspunzi nevoilor celorlalți – iar oamenii pot fi buni, indiferent cât de bătrâni sau de tineri sunt.

– *Fred Rogers*

Cât de frumoasă poate fi o zi dacă este atinsă de bunătate!

– *George Elliston*

Cel care știe să arate și să accepte bunătatea va fi un prieten mai bun decât orice posesiune.

– *Sofocle*

Adevărata frumusețe se naște din faptele și din aspirațiile noastre și din bunătatea pe care o oferim celorlalți.

– *Alek Wek*

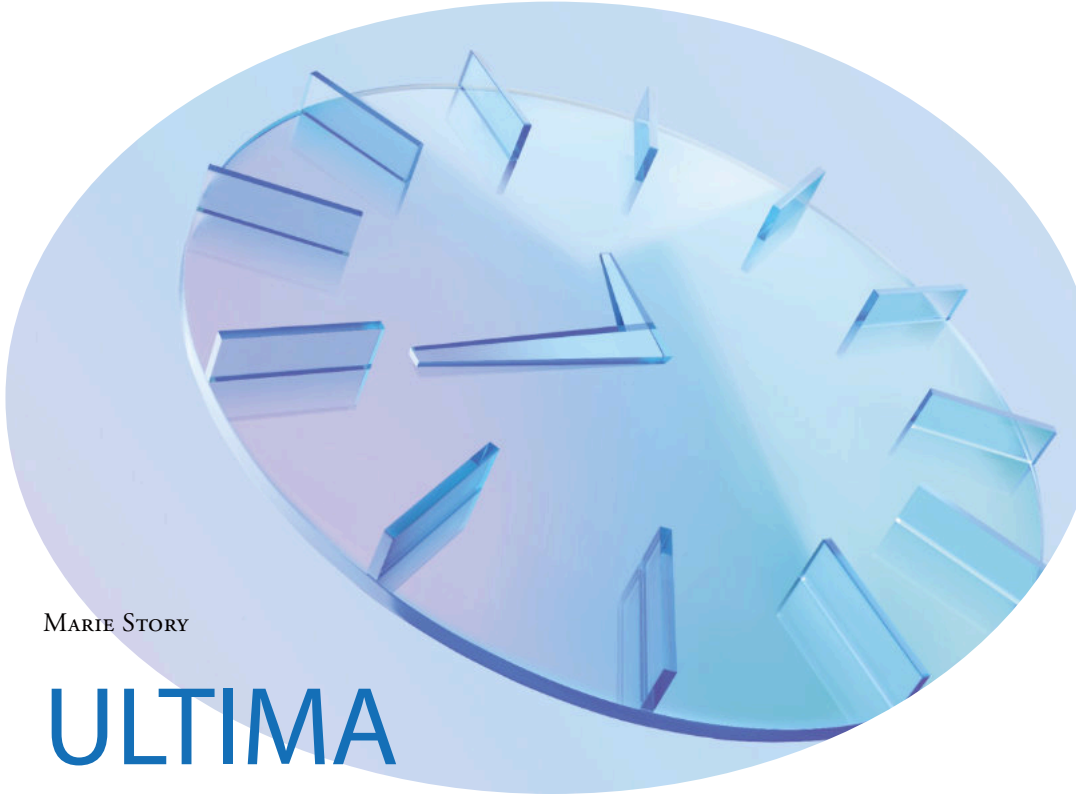
Bunătatea poate transforma cel mai întunecat moment într-o rază de lumină. Nu vei ști niciodată ce mult contează să-ți pese. Fă și tu ceva deosebit pentru cineva azi.

– *Amy Leigh Mercree*

Întreabă-te: Ai fost bun azi? Fă bunătatea felul tău automat de operare și schimbă lumea ta.

– *Annie Lennox*

Dacă cerem lumii să fie mai bună, trebuie să ne întrebăm mai întâi pe noi înșine ce facem ca să adăugăm mai multă bunătate în lume. Dacă cerem lumii să fie mai iubitoare, trebuie să ne întrebăm mai întâi pe noi înșine ce facem ca să adăugăm mai multă iubire în lume. Noi suntem cei care putem aduce lucrurile pe care le căutăm. – *Joél Leon*

MARIE STORY

ULTIMA TA ZI

Iată o întrebare pentru tine: Cum ai trăi dacă ai ști că asta este ultima ta zi pe pământ?

Această întrebare este prezentată în sute de cărți motivaționale, de seminarii și de prelegeri. Uneori este enunțată diferit, însă ideea este aceeași: Trăiește fiecare zi ca și cum ar fi ultima. Din păcate, frazele repetate prea mult își cam pierd din semnificație.

Este și o întrebare la care este dificil de răspuns – dacă nu ești *chiar* pe punctul de a muri în următoarea zi. Unii spun că ar folosi cea ultimă zi ca să facă ceva bun. Și-ar restabili legătura cu cei importanți lor. Ar face ceva în ajutorul altora. Ar îndrepta o greșeală. Ar ierta și ar cere iertare. Se pare că mulți o privesc ca pe o zi de răscumpărare – o zi în care să recupereze tot ce au ratat în viață.

Ideea este să-ți trăiești viața în așa fel încât să nu ai *nevoie* de o ultimă zi ca să îndrepti lucrurile. Asta este mai ușor de zis decât de făcut.

Ne putem lăsa așa de prinși de treburile vieții încât nu ne mai gândim (și, mai puțin de atât, nu facem) ceea ce este cel mai important – lucrurile care dau sens vieților noastre.

Deci, cum trăiești fiecare zi ca și cum ar fi ultima? Putem învăța de la viața lui Iisus ce contează cu adevărat în viețile noastre de zi cu zi.

Iisus a fost conștient de faptul că timpul Lui pe pământ urma să se încheie. Misiunea Sa pe pământ era aproape finalizată și știa că în curând urma să fie trădat și executat. Deci, cum și-a trăit ultimele 24 de ore?

A fost umil. A petrecut timp cu ucenicii Săi și a cinat cu ei. Mai întâi i-a primit pe fiecare spălându-le picioarele. Spălatul picioarelor era, în general, îndatorirea servitorului cel mai de jos. Oamenii umblau cu sandale pe drumurile prăfuite, sau chiar noroiate, deci majoritatea aveau picioarele murdare. Însă Iisus le-a arătat

Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos. – *Efesenii 4:32*

multă iubire ucenicilor Săi și, cu umilință, s-a aplecat și le-a spălat picioarele. El s-a făcut servitorul lor (Ioan 13:5).

A fost supus și ascultător. Știa că urma să fie torturat și omorât. I-a fost foarte greu și s-a rugat cu disperare, că îi curgea sudoare de sânge. Însă a avut încredere că Tatăl Său știa mai bine și a spus: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:41-44).

El a iubit necondiționat. A fost trădat dar nu a ripostat. A fost maltratat, dar nu și-a pierdut cumpătul. Cei apropiați i-au întors spatele, dar nu le-a răspuns cu furie. A fost acuzat pe nedrept și umilit, dar și-a ținut gura (Luca 22:45-71).

A fost cinstit. Când a fost adus înaintea judecătorilor – mai întâi înaintea sinedriului apoi în fața lui Pilat – ei l-au întrebat direct „Ești tu Fiul lui Dumnezeu?” El s-ar fi putut salva dacă ar fi evitat să spună adevărul. Dar El a susținut adevărul, indiferent de cost (Luca 22:66-71; Luca 23:1-3).

El a iertat. După ce a fost biciuit, batjocorit, scuipat și târât pe străzi ca să fie atârnat pe cruce, El a spus: „Tată, iartă-i”. Ar fi putut chema foc și fulgere din cer asupra celor care îl chi-

nuiau și să-i blesteme că-l rănesc pe Fiul lui Dumnezeu. În schimb, El i-a iertat chiar și în timp ce își băteau joc de El și îl insultau (Luca 23:34).

El nu s-a gândit la sine. În ciuda agoniei pe care o resimțea atârnat pe cruce, El și-a făcut timp să se asigure că mama Lui va fi îngrijită în continuare. Și-a făcut timp să-l asculte pe hoțul muribund de lângă El și să-i adreseze câteva cuvinte încurajatoare. El nu s-a gândit la sine și la durerea Lui ci s-a gândit la alții, ca să le fie lor bine (Luca 23:39-43; Ioan 19:25-27).

Felul cum și-a petrecut ultimele zile nu a fost diferit de felul cum și-a trăit întreaga viață. În ziua aceea, precum în fiecare altă zi, El a găsit ocazii să iubească, să dăruiască, să ierte și să împartă altora iubirea Tatălui.

Isus a trăit *fiecare* zi ca și cum era ultima Lui zi fiindcă sinceritatea, smerenia, iubirea, iertatea și bunătatea făceau parte din firea Lui. Să trăiești fiecare zi ca și cum ar fi ultima ta zi înseamnă să-ți petreci timpul și energia cu lucrurile importante – lucrurile care nu se pierd cu trecerea timpului și care durează până în eternitate.

O FAPTĂ BUNĂ NEAPRECIATĂ

AMY JOY MIZRANY

Nu știu vreo altă situație în care am fost atât de rănită în inimă. Am făcut o favoare unui prieten, iar acum aud că el crede că am gânduri rele față de el. Din motive pe care nu le înțeleg, el le-a spus unor oameni apropiați mie că am zis niște lucruri pe care eu nu le-am zis și sugerează că motivele mele – sau ceea ce el *presupune* că ar fi motivele mele – sunt rele.

Prima mea reacție a fost să mă supăr. Eu făcusem tot ce am putut ca să-l ajut pe acest prieten și am făcut-o cu bună credință și motivată de dragoste. A fost un inconvenient pentru mine și mi-am întrerupt programul obișnuit fiindcă el avea nevoie de ajutor, iar acum totul se întorcea împotriva mea.

După ce am trecut de sentimentul inițial de supărare, am fost profund rănită. Nu aveam cum să-mi dovedesc intențiile. Indiferent ce spuneam, el credea că îi voiam răul.

Acum trebuie să fac o alegere. Aș putea să continui să încerc să-l conving că greșește. Aș putea să nu-mi mai țin în frâu supărarea și să explodez față de el. Aș putea chiar să-l scot din viața mea și să continui fără dezinformările lui

intenționate care să mă chinuiască. Sau... aș putea ierta.

M-am chinuit cu aceste opțiuni. Știu că nu-i pasă dacă îl iert sau nu. El m-a eliminat deja din lista lui, convins că vreau să fiu rea. Ce bine i-ar face iertarea mea? Am început să regret că am făcut ceva bun pentru el dacă asta mi-a fost răsplata. În acest moment Iisus mi-a vorbit inimii mele: *De ce ai făcut acea faptă bună? Ca să câștigi iubirea prietenului tău? Ca să fii privită ca o persoană bună? Sau fiindcă Eu doream ca tu să arăți bunătate tot timpul, față de oricine?*

Atunci am decis să-mi dedic fapta de bunătate Domnului. Am făcut-o pentru El și fie că cineva ar înțelege sau nu că am făcut-o cu inima plină de iubire nu mai conta. Domnul știa. Iar dacă oamenii ne insultă, spun lucruri rele împotriva noastră sau ne înțeleg greșit și ne tratează cu cruzime, ar trebui să continuăm să-i iubim și să le arătăm bunătate. (Vezi Matei 5:43-48.) Eu am hotărât că așa ar trebui să procedez fiindcă îl iubesc pe Domnul, iar El dorește ca eu să fiu bună.

OAIA PIERDUTĂ

MARIE ALVERO

Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una dintre ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe izlaz și se duce după cea pierdută până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi și le zice: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.” – Luca 15:4-6

Când mă gândesc la bunătatea lui Dumnezeu față de noi îmi vin în minte multe exemple. Faptul că Iisus a venit pe pământ și a fost dispus să fie separat de Dumnezeu și de perfecțiune, să trăiască cu umanitatea frântă și să moară moartea păcătosului. Însă povestea cu oaia pierdută este preferata mea fiindcă arată bunătatea lui Iisus într-un mod practic.

Gândește-te la un păstor care are grijă de turma lui pe câmp. El este singur cu turma lui. Își petrece întreaga zi preocupându-se de oile lui și întregul lui venit provine de la ele. Dacă una se pierde, el consideră că valoarea unei singure oi este un motiv suficient ca să le lase pe celelalte și să pornească în căutarea celei pierdute.

Iar întrebarea mea este: Care este acea oaie din turma mea?

Mă gândesc la tipul de la munca mea, căruia îi ia de două ori mai mult să învețe ceva și se

chinuie să țină pasul cu ceilalți. Există zile în care trebuie să fiu dispus să petrec mai mult timp cu el decât cu oricine altcineva. Uneori el este „oaia mea pierdută”.

Copilul meu cel mai îndărătnic este uneori „oaia pierdută”.

Prietenul meu a cărui credință se clatină este uneori „oaia pierdută”.

Înțelegi? Este cel care are cel mai mult nevoie de mine. Mergi după el! Așa a făcut Iisus. El a mers după cel care nu a făcut ceea ce trebuia să facă, care s-a pierdut și a avut nevoie de salvare. Acea oaie pierdută a meritat efortul!

Cu toții ne-am îndepărtat la un moment dat și ne-am pierdut, dar Iisus nu obosește să ne salveze. Fiecare dintre noi este atât de valoros pentru El! Dacă nu îl cunoști încă pe Păstorul cel bun, îl poți primi rugându-te această simplă rugăciune:

Iisus, Te rog să mă ierți de păcatele mele. Cred că ai murit pentru mine și doresc să fiu Păstorul meu. Te rog să intri în inima mea, să mă umpli cu Duhul Tău cel Sfânt și să mă ajuți să Te urmez îndeaproape. Amin.

CHRIS MIZRANY

CUM CONTROLEZI UN FOC VIOLENT

Aveam dintotdeauna multe idei în minte și știam să dau din gură. În copilărie foloseam asta ca mecanism de auto-apărare ca să distrag atenția de la propriile lipsuri sau greșeli. Eu eram „tipul distractiv” din grupul meu de prieteni, ceea ce a degenerat repede în faptul că eu eram cel care dezumflam glumele altora și găseam nod în papură în prezentările și ideile altora. Eu mă gândeam că este amuzant fiindcă „doar glumeam”, sau când mă simțeam justificat deoarece eram supărat pe ceva; dar, privind în urmă, sunt sigur că am făcut mai mult rău decât îmi dădusem seama atunci.

Apoi, într-o zi, vorbind cu un prieten, am ajuns să vorbim despre puterea cuvintelor – mai specific, cum ceea ce unul spune în treacăt poate rămâne pentru mult timp în mintea altuia. Dintr-o dată mi-au venit în minte multe situații în care remarci neplăcute despre mine mi-au rămas în minte și îmi afectau negativ felul cum mă priveam chiar și după mulți ani, din care cauză încă mă chinuiam sau nu aveam încredere în anumite aspecte ale vieții mele. Multe dintre aceste cuvinte fuseseră spuse în treacăt, de cineva care mă îndoiesc că și le mai amintește că le-ar fi spus – însă *eu* îmi amintesc

și încă mă doare.

Apoi mi-am dat seama că, într-adevăr, cuvintele sunt lucruri reale; ele au putere. Fie că doar „glumim”, sau suntem răutăcioși sau cu înverșunare supărați, Biblia ne avertizează că „limba este un foc” și că „este un mic mădular și se făleşte cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde!” (Iacov 3:5-6). Mi-e rușine să recunosc că și eu, de multe ori, în loc să încurajez pe cineva am ales să-l dobor cu mândria sau cu sarcasmul meu. Știu că cuvintele mele, inofensive precum mi-au părut *mie*, au rănit profund pe alții și aș dori să le iau înapoi.

Așa că acum încerc să-mi stăvilesc gândurile – și nu numai gândurile, dar și cuvintele (2 Corinteni 10:5). Doresc să fiu cunoscut drept un om bun și grijuliu, care îi face pe oameni să se simtă bine. Doresc să rostesc cuvinte de viață și de iubire. Poate că focul meu se mai stârnește necontrolat din când în când, însă cu Iisus și apa Cuvântului Său zilnic alături de mine, sunt capabil să-i încălzesc pe oameni fără să-i ard.

CHRIS MIZRANY ESTE MISIONAR, FOTOGRAF
ȘI DESIGNER WEB CU HELPING HAND ÎN
CAPE TOWN, AFRICA DE SUD.

BUMERANGUL

VIRGINIA BRANDT BERG

Pe când eram mică m-am dus prima oară la circ. Acolo, în fața ochilor mei copleșiți de uimire, erau trei ringuri – pe unul se dădea o reprezentație cu animale iar pe altul erau acrobați care săreau și zburau prin aer. Dar ce m-a interesat cel mai mult a fost ce era în ringul al treilea. O fată și un băiat aruncau niște obiecte colorate în aer care, după ce traversau ringul, se întorceau în mâinile lor. Indiferent de direcția în care le aruncau, ele făceau curba și se întorceau la tineri, care le prindeau și le aruncau din nou.

Priveam uimită. „Sunt bumeranguri” îmi spuse cineva de lângă mine. Era pentru prima oară când auzeam acest cuvânt și l-am păstrat în mintea mea fragedă.

De atunci am auzit, bineînțeles, de multe ori acest cuvânt și am văzut principiul din spatele lui desfășurându-se și în viață. De fapt, viața însăși este un bumerang. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Ce seamănă omul, aceea va și seceră” (Galateni 6:7). Fiecare cuvânt sau faptă se întoarce la noi. Fie bună, fie rea, se va întoarce la noi și, de cele mai multe ori, cu intensitate sporită.

Într-o dimineață am vizitat două doamne în același spital. Camera uneia dintre ele era plină de flori și de felicitări și de tot felul de daruri de la prieteni și cunoștințe, gesturi amabile de dragoste, grijă și simpatie. Aceasta reflecta viața

ei, căci ea a semănat iubire și grijă de-a lungul anilor, iar acum i se întorceau când avea ea nevoie.

În altă cameră, pe același coridor, o altă doamnă zăcea singură. La fel de egoistă, de suspicioasă și de critică cum fusese dintotdeauna, stătea cu fața la pereți – un perete la fel de dur, de rece și de gol precum cel pe care îl construise în jurul ei toată viața.

Ce diferență era între cele două camere! Bumerangul se întorsese la ambele femei, dar în feluri diferite.

„Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura” (Luca 6:38). Oricine trăiește altruist, îngrijindu-se de alții și ridicându-le poverile, alinându-le durerile și ajutându-i suplinindu-le nevoile, va vedea, într-o zi, acel bumerang întorcându-se la el sub formă de binecuvântări!

VIRGINIA BRANDT BERG (1886-1968) A FOST EVANGHELISTĂ ȘI PREDICATOARE AMERICANĂ.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

BUNĂTATEA ÎN ACȚIUNE

Eu sunt Dumnezeuul universului, Creatorul tuturor lucrurilor, atât mari cât și mici, și totuși am venit în lume să slujesc tuturor oamenilor – chiar și celor mai sărmani, care nu au nicio valoare în ochii lumii. Așa v-am trimis și eu pe voi (Iacov 20:21).

Când treci prin lume în viața ta de zi cu zi, Eu merg cu tine, iar Duhul Meu lucrează prin tine să ajungă la cei pierduți, la cei frânți, la cei părăsiți și la cei marginalizați. Când te oprești să ajuți un bătrân sau o bătrână să treacă strada, Eu sunt cu tine. Când te oprești ca să încurajezi un cerșetor sau un om fără adăpost, tu ești mesagerul Meu al speranței.

Când îți faci timp să îți încurajezi vecinii, să

arăți înțelegere față de problemele lor și să te rogi pentru ei, cuvintele și faptele tale bune udă semințele iubirii Mele și ale adevărului Meu, plantate în inimile lor. Când te preocupi de un prieten sau de un membru al familiei care are probleme și îi ajuți să le liniștești temerile și să îi încurajezi, ei primesc atingerea bunătații Mele iubitoare.

Când ești atent la nevoile altora și ești mișcat cu compasiune să-ți dăruiești din timpul, puterea și resursele tale ca să-i ajuți, le faci ca pentru Mine (Matei 25:40). Iar când timpul tău pe pământ se va sfârși, Mă vei auzi spunându-ți: „Bine, rob bun și credincios” și vei intra în bucuria Mea eternă (Matei 25:21).